

som de selv skal udøve, med Erklæinger fra Revisionsdepartementerne. Dertil varer i § 5, der i Begyndelsen kun er en Udformning af Grundlovens Ord, Bestemmelsen om, at Statsrevisorerne kan forlange sig forelagt ethvert Aktstykke, som de anser for fornødent, men der føjes saa til: „og kan ved Undersøgelse enten paa Stedet eller ved Indkaldelse til Møde afæske enhver Stats-tjenestemand mundtlige og skriftlige Oplysninger“. Det er en Udvidelse af Statsrevisorernes Myndighed, der svarer til, hvad en parlamentarisk Kommission har Myndighed til. Ved selve Rigsdagsbeslutningen er det saa Mening, at man skulde gøre den nuværende Statsrevision til et mere omfattende Kontrolinstitut, saaledes at Undersøgelsen kan blive mere fyldig, iværksættes med større Nøjagtighed, og saaledes, at der kunde gives Statsrevisoratet Midler til saadanne større Undersøgelser og Kontrol, men man vil arbejde paa den nuværende Statsrevisions Grundlag og ikke komme til en helt ny Ordning af Forholdet, til noget, der nærmest maatte betegnes som en Regnskabsret. Derom har baade Statsrevisoratet og Finansministeriet været enige, og det har derefter det høje Folketing sluttet sig til. Det foreliggende Lovforslag omhandler saa Betingelserne herfor, men den nøjere Udformning af disse Tanker vil man finde i Udkastet til Rigsdagsbeslutningen, der ganske vist ikke kommer til at fremtræde for den høje Rigsdag, inden dette Forslag er blevet ophøjet til Lov. Jeg skal kun sige, at jeg tør anbefale, at man nu enes om denne Sag og, skønt den nye Grundlov ikke kommer til at træde i Kraft straks, dog gør kette Lovforslag færdigt. I dets sidste Paragraf bestemmes det nemlig, at Loven ikke træder i Kraft før sammen med Grundloven af 5. Juni 1915. Jeg tror, at det vil være rigtigt nu at ende Forhandlingen om denne Sag, om hvis Fremsættelse der ogsaa fra dette høje Ting har været fremsat Krav, og nu se at komme til en endelig Løsning.

J. Pedersen: Det er jo et gammelt Spørgsmaal her i Landet, hvorledes Statsrevisionen skal være indrettet, for at den paa den bedst mulige Maade kan løse sin Opgave, at føre Kontrol med, at alle Statsindtægterne er indgaaet i Statsregnskabet, og at alle de afholdte Udgifter har Hjemmel i Finansloven eller i en Tillægsbevillingslov, samt saa vidt muligt undersøge, om disse Udgifter nu ogsaa staar i det rette Forhold til Bevillingerne og er afholdte i Overensstemmelse med de Forudsætninger, hvorunder disse er givne.

Ved Grundlovens Ikrafttræden i 1849 var i alt Fald en hel Del Medlemmer stemte for, at Statsrevisionen skulde have en anden Ordning. Meget veltalende Mænd arbejdede paa at faa indført en Regnskabsret efter belgisk Mønster. Det blev imidlertid ikke til noget den Gang. Men Spørgsmaalet kom igen i 1866. Regeringen tog da Sagen op og satte en Løfteparagraf ind i Grundloven om, at en saadan Regnskabsret skulde indføres. J. A. Hansen, Berg og Alberti talte dog derimod, og man stemte i Folketinget Bestemmelsen ud og nøjedes med at vedtage Bestemmelsen i samme Skikkelse, hvori den fandtes i Juni-Grundloven. Landstinget holdt derimod paa Regnskabsretten og stemte Folketingets Vedtagelse ud. Folketinget satte imidlertid saa den gamle Bestemmelse ind igen med et Flertal, tror jeg, af 86 Medlemmer mod 2. Derefter blev saa den gamle Bestemmelse staaende uforandret, og den har staaet uforandret indtil nu. I den nye Grundlov har Bestemmelsen kun faaet de Forandringer, som den højtærede Minister anførte, og som ikke griber ind i selve Forholdets Natur. Kun i eet Tilfælde har der været arbejdet paa at faa Statsrevisionen omdannet til en Regnskabsret. Det var i 1900, da den daværende Folketingsmand for Valby, Oscar Hansen, indbragte et Forslag om Nedsættelse af et Udvalg, der skulde overveje, om det ikke vilde være rigtigt at indføre en saadan Ret og eventuelt stille Forslag om en saadan. Udvalget kom imidlertid ikke ret vidt i sine Undersøgelser, men sluttede med en Beretning, hvori der krævedes nærmere Oplysninger, før man kunde tage Stilling til Spørgsmaalet. Derefter har Sagen hvilet indtil nu. Det er jo heller ikke i saa mange Lande, at man har et saa stort Maskineri, som en Regnskabsret er. Det er særlig i Belgien, man har det. Det har under de Overvejelser, der har været foretagne, vist sig, at skulde man have en saadan Ret, vilde det blive et meget stort og kostbart Maskineri. Det, Oscar Hansen tænkte paa, var en Ret, bestaaende af adskillige overordnede og en hel Række underordnede Embedsmænd, der ikke alene skulde revidere Statsregnskaberne, men revidere Regnskaberne i det hele taget for de forskellige Administrationsgrene. Den skulde have Ret til at afgive visse af sine Kendelser med en Doms retlige Følger. Men desuden skulde den have Ret til i visse Henseender at begynde sin Revision, før selve Udgifterne blev afholdt, idet